

Sygn. akt VW 120/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6.06.2017 roku sprawy, przeciwko 1) J. K. s. T. i M. ur. (...) w J.

obwinionego o to że:

W dniu 29 czerwca 2016r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 17 stycznia 2016r. ok. godz. 13.25.

tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz 908 z późn. zm.

2) I. K. c. C. i A. ur. (...) w L.

obwinionej o to , że

W dniu 22 czerwca 2016 r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania , będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) , wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej , nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 17 stycznia 2016 roku ok. godz. 13.25.

orzeka

I. Obwinionego J. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

II. Obwinioną I. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

III. Zasądza od obwinionych po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , zwalnia ich od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie.

Sygn. akt V W 120/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strażnik miejski J. S. w dniu 17 stycznia 2016 r. ok. godz. 13.25 ujawnił wykroczenie drogowe z art. 92§1 kw polegające na niezastosowaniu się do znaku B – 36 pojazdu marki V. o nr rej. (...) /k. 10 notatka urzędowa, k. 11 zdjęcie/. Na

szybie pojazdu pozostawiono wezwanie do osobistego stawienia się w siedzibie Oddziału Straży Miejskiej (...) W. w (...) w terminie 7 dni. Właściciel pojazdu nie stawiał się na wezwanie.

W związku z powyższym Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, które wykazały, iż właścicielami pojazdu są I. K. oraz J. K.. Straż Miejska wezwała zatem I. K. oraz J. K. za pośrednictwem poczty, do udzielenia odpowiedzi na pytanie, odnoszące się do ujawnienia osoby kierującej w dniu 17 stycznia 2016 r. samochodem marki V. o nr rej. (...), którego był użytkownikiem tj. do wskazania komu powierzyli pojazd w oznaczonym czasie zaznaczając, że spoczywa na nich obowiązek wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (pouczono, iż w innym wypadku popełnią wykroczenie z art. 96§3 kw) oraz, że osobę, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie należy wskazać poprzez wypełnienie i dostarczenie Straży Miejskiej części B załącznika w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Straż Miejska jednocześnie poinformowała, że w przypadku, gdy nie dopełnią obowiązku określonego w art. 78 ust. 4, 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, tj. nie wskażą komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, popełnią wykroczenie określone w art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń oraz, że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości: 200 zł, a także, że mandat karny kredytowany zostanie wystawiony i przesłany po uprzednim wypełnieniu, podpisaniu i odesłaniu załączonego oświadczenia (zawartego w części C załącznika). J. K. prawidłowo doręczono wezwanie w dniu 22 czerwca 2016 r., które odebrał osobiście /k. 6 zpo/ co potwierdził własnoręcznym podpisem. Z kolei I. K. również prawidłowo za pośrednictwem osoby uprawnionej do odbioru przesyłki tj. J. K. prawidłowo doręczono wezwanie w dniu 15 czerwca 2016 r., /k. 14 zpo/.

I. K. i J. K. w związku z powyższymi wezwaniami, nie wypełnili żadnego z przesłanych przez Straż Miejską załączników i J. K. do dnia 29 czerwca 2016 roku a I. K. do dnia 22 czerwca 2016 r., nie przesłali na adres Straży Miejskiej żadnej informacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego J. K. (k. 51), wyjaśnień obwinionej I. K. (k. 51), a także dokumentów w postaci: n/u (k. 1, 7), dokumentacja fotograficzna (k. 2, k. 5), wezwanie (k. 3,6), zpo (k. 4), oraz z akt o sygn. V W 121/17 n/u (k.10, 15), dokumentacja fotograficzna (k. 11), wezwanie (k. 12), które to dokumenty wobec braku przeciwdowodów i braku kwestionowania ich przez strony, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony **J. K.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony wyjaśnił, że dostał pismo ze Straży Miejskiej jednak uznał, że go ono nie dotyczy bo nie prowadził auta w tym dniu. Obwiniona **I. K.** również nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień.

Sąd nie uznał wyjaśnień obwinionych w zakresie ich nie przyznania się do winy za wiarygodne, wszystkie bowiem pozostałe zebrane w sprawie dowody wskazywały, iż dopuścili się oni zarzucanego im czynu. Obwinieni nie kwestionowali, iż są właścicielami rzeczzonego pojazdu, zaś wyjaśnienia obwinionego sprowadziły się do zaprzeczenia, że on popełnił wykroczenie w dniu 17 stycznia 2016 r.. Rzeczą jednak w tym, iż postępowanie w niniejszej sprawie nie dotyczyło wykroczenia popełnionego w dniu 17 stycznia 2016 r. przez kierującego pojazdem V. w tym dniu, a zupełnie innego czynu tj. nie udzielenia informacji na żądanie uprawnionego organu. Treść wyjaśnień obwinionego wskazuje zatem, iż stanowią one rezultat braku dostatecznej refleksji nad zakresem obowiązku ciążącego na właścicielu pojazdu z mocy art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Mianowicie zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu zatem m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany

wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionych J. K. oraz I. K. odpowiednio skierowane zostały wezwania, w których zostali oni pouczeni o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i wezwani do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w oznaczonym w tych pismach czasie został powierzony do używania lub kierowania i udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Wezwanie to obwinionym zostało prawidłowo doręczone. Należy zaznaczyć, iż jak słusznie podkreśla się w doktrynie, sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, przesądza o wypełnieniu przez taką osobę znamion wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw. (por. W. Jankowski [w:] Grzegorzczak T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). W takim przypadku niewskazaniem będzie przede wszystkim udzielenie odpowiedzi negatywnej, np. w przypadku, gdy osoba zobowiązana nie wskaże żadnej osoby ale, niewskazaniem będzie również zaniechanie udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie. Zdaniem Sądu, ustawodawca przewidział bowiem możliwość niewskazania wbrew obowiązкови przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej dany pojazd w oznaczonym czasie jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty po pierwsze wbrew woli i wiedzy ww., po drugie przez nieznaną osobę, po trzecie ww. nie mógł temu zapobiec. Warunki te jednocześnie muszą zostać spełnione łącznie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego bezspornie wynika, że obwinieni nie wywiązali się z nałożonego na nich obowiązku gdyż w ogóle zaniechali udzielenia jakiegokolwiek odpowiedzi i tym samym nie podali danych osoby lub osób, które w czasie zdarzenia dysponowały ich pojazdem.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że w dniu 17 stycznia 2016 r. ok. godz. 13:25 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe popełnione przez kierującego pojazdem marki V. o nr rej. (...). Świadczy o tym notatka urzędowa oraz sporządzone przez strażnika miejskiego zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie. Bezsporne jest również, że obwinieni zostali skutecznie wezwani przez Straż Miejską do udzielenia informacji o osobie, której powierzony został ww. pojazd do kierowania lub używania w tym czasie i odebrali wezwanie, do wskazania konkretnej osoby. Pisma te zostały doręczone obwinionemu w dniu 20 czerwca 2016 r., zaś obwinionej 15 czerwca 2016 r.. Dlatego też ostatnim dniem dla obwinionego na udzielenie odpowiedzi na żądanie organu był dzień 29 czerwca 2016 roku, zaś dla obwinionej 22 czerwca 2016 roku. Warto podkreślić także w odniesieniu do wskazań obwinionego, iż organ nie zwraca się z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – zwraca się wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest zatem w żadnym razie tożsamy z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Wszakże norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli tej osoby i jej wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła ta osoba zapobiec. Wyjaśnienia obwinionego obrazują jednocześnie, że nie wystąpiły w sprawie warunki, na podstawie których mógłby się on uchylić od obowiązku odpowiedzi na temat danych osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jeszcze raz wypada zaznaczyć, że udzielenie informacji Straży Miejskiej na temat tego komu pojazd został powierzony, nie jest równoznaczne ze wskazaniem przez właściciela, że to ta osoba popełniła wykroczenie, osoba, której pojazd powierzono, może przecież na przykład bez zgody lub wiedzy właściciela powierzyć ten pojazd jeszcze komuś innemu. Organ zaś nie zwrócił się do obwinionego z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W sprawie niniejszej na obwinionych, jako właścicielach pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, by mogli zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych np. poprzez powierzenie ewidencjonowania takich zdarzeń innym osobom, tak by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się

z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Przypomnieć wypada, że wykroczenie (zgodnie do treści art. 6§1 kw) można popełnić nie tylko w zamiarze bezpośrednim ale także ewentualnym, tzn. przewidując możliwość popełnienia wykroczenia godzić się na to. Zatem, obwinieni jako właściciele pojazdu, ignorując tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidywali możliwość popełnienia tego wykroczenia tzn. godzili się na jego popełnienie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionych I. K. oraz J. K. za winnych popełnienia zarzucanego im wykroczeń z art. 96 § 3 kw. Obwinieni są osobami dorosłymi, w pełni poczytalnymi, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich winę. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przy tym uprzednią niekaralność obwinionych.

Ustalając wymiar kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw, a zatem pod uwagę brał stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionych kara grzywny w wysokości po 100 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionych, zdaniem Sądu taki wymiar kary zrealizuje cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Mając na uwadze dochody obwinionych i zasadę, iż to obwiniony w wypadku przypisania mu odpowiedzialności winien ponosić ciężar materialny prowadzonego postępowania, Sąd zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 30 złotych tytułem opłaty oraz zwolnił od ponoszenia pozostałych kosztów postępowania.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.